

BENCSIK ORSOLYA

Kis va(j)dmagyar 50.

B. Á.-nak

„Nem olyan könnyű meghalni”, ezt mondom a kedvenc állatkámnak.

A tyúkketrecben (a beszédhibás pasastól kaptam) hat tengerimalacot nevelek, állítólag dél-amerikai fajták, kis igényűek, nem fázékonyak, és keveset esznek, mégis a húruk a legomlóssabb. Még sajnálom levágni őket, kettő koromfekete, négy pedig tarka. Érett példányok, ha hozzájuk érek, megremegnek. Anyám a Skype-on recepteket küldözget, a tata, aki a családban a leginkább szereti a hasát, azt reméli, a tengerimalacok húsából ő is eheth majd.

A kedvenc állatkám 185 centi magas és 78 kiló, és csak egy tízessel fiatalabb apámtól. Még a szomszédaim sem tudnak róla, örökké rejtegetem, és ha valaki jön hozzám, muszáj a szekrénybe zárnom. Súlyos hipochonder, feszt arról beszél, hogy milyen vacak egy teste van. Nehezen viseli, hogy hozzáérek, mert állandóan attól fél, hogy elkap tőlem valamit. Pedig irtóra bejövök neki, én vagyok az ő aranyszőrű báránykája, csak a fiatalságommal nem tud mit kezdeni. Még Anna barátnőmnek se merem megmutatni.

A tyúkketrecben a tengerimalacok csivitelnek, mint a madarak. Apámnak megígértem, ha már megnyúztam őket, a szőrükből kis kucsmát csináltatok magamnak. Apám szépnek tartja az orosz nőket, azt mondja, „Nem csak a hideg miatt viselnek kucsmát, hanem mert jó ízlésük is van”. Nem mesélem neki, pedig biztos örülne, hogy sokan mondták már nekem, van bennem némi oroszos.

Egy életmód-vezetési tanácsadáson találkoztam először a kedvenc állatkámmal. Mellettem ült és feszt remegett. Akkor még nem tudtam, érzi, a halál felé megy. Elsőre nem is tetszett, pedig a tanácsadáson, láttam, sokan kifigyelték. Mégis én vittem haza. Anyám szerint, ha valamit nagyon akarok, el is érem. Apám, ha tudna róla, azt mondaná, mégiscsak jobb lenne egy harminc-, maximum negyvenéves házi kedvenc, de apám, ha tehetné, az egész életembe rendesen beleszólna. Abban viszont igaza van, hogy ha kucsmát hordanék, minden férfi utánam fordulna az utcán.

A szekrényemben, a sok ruha között, puhaság van és meleg. Néhány órás bezártóság után a kedvenc állatkám, akárcsak a tyúkketrecben nevelődő tengerimalacok, csivitel. Ilyenkor lágy hangon trillázik a vacak testéről, amelyben a halál lakozik. Csillogó szemekkel tudom hallgatni, hogy éppen melyik testrésze fáj, milyen beutalót szerezzenek neki, milyen gyógyszerert hozassak neki apámmal Szerbiából. Én jól tudok másoknak hazudni, szerintem leginkább ezt kedveli bennem.

A Katona József utcai bérház kertje egészen nagy, Anna barátnőm azt mondja, használjam ki a napos oldalt, nem ártana nekem egy kis barnaság. A tyúkketrecek mögé, a beszédhibás pasas paradicsompalántái mellé fekszem ki, a régi, kinyúlt, csíkos fürdőruhámban, amit még évekkkel ezelőtt vettem Annával a kínai boltban. Kilóg a fél mellem, a beszédhibás pasas a paradicsomokat locsolja, pár nap múlva leég a bőröm, kiégnek a palánták is. A kedvenc állatkám tejjöllel keneti a bőröm, tudom, irtóra nehezére esik, hogy hozzám kell érnie. Elmúlik egy hét, újra kifekszek napozni, olvasok, a beszédhibás pasas messziről néz, felém hörög, a kedvenc állatkám nesztelenül mászkál a lakásban, időnként kiles a konyhaablakon, ki a kertre, nem kérdés, most nem csak a vacak teste miatt aggódik. A tyúkketrecben hat tenge-rimalac (kettő koromfekete, négy tarka) csivitel, felesleges már tovább várnom, megértek a pusztulásra.

Egyesével veszem ki őket a ketrecből, amint hozzájuk érek, megremegnek. Pusztta kézzel fojtom meg, majd a kiégett palánták tövében felvágom, kibelezem, megnyúzom őket. A kedvenc állatkám a konyhában vár, együtt mossuk meg a hat testet, sózzuk, anyám receptje alapján kakukkfűves, korianderes tökmagolajjal kenjük be őket, és aszalt vadkörte-cikkek között egy tepsiben bedugjuk a sütőbe. Két és fél óra alatt ropogósra sülnek. Nem eszek belőlük, és miközben a kedvenc állatkám hozzálát falatozni, a tatára gondolok. A tatára, aki nagyon szereti a hasát, pedig (ez a kedvenc állatkám véleménye) a has a halál egyik kitüntetett helye.

Apám azt írja a Skype-on, „Találj magadnak már egy rendes férfit, aki lenyugtat”. Nem mondom neki, itt ül a konyhámban, és éppen malacokat eszeget. Az erkélyen kifeszített szárítókötélen hat prémecke szárad, a beszédhibás pasas az üres tyúkketrecek körül járkal, Anna barátnőm is telefonál, nemsokára végez az albánoknál, beugrana hozzám. Kedvenc, egyre jobban remegő állatkámat fél óra múlva a szekrénybe zárom, később, ha kiengedem majd, csivitel. Egy újabb nap is elmúlt, vacak teste is vacakabb lett, senkinek nem mondhatom, nem tudok mit kezdeni azzal, hogy a halál felé megy.